

Publicerad 2007-05-16 20:20 av Attimi

Det händer plötsligt, när vi sitter där på cafét och klockan närmar sig midnatt. Jag säger något självironiskt och istället för att skratta spänner du allvarligt ögonen i mig och frågar; \ "du menar inte på allvar att du inte vet hur mycket ljus du sprider

En strimma solsken

Att du ser mig är en strimma solsken i ett rum av svartaste mörker;

jag vill stå där och bada ansiktet i en evighet.

Låta dig klä av mig och med kärleksfingrar läsa sorgen från min hud;

så att jag en dag kan skratta när du kittlar mig.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Attimi med Poeter.se id #13167 innehar upphovsrätten